

kendte alliancer, så bør den første reaktion da ikke være at smække døren i for næsen af dem. I stedet bør vi række hånden frem til en åben dialog, hvor muligheder og virkeligheder – ikke mindst det sidste – bliver lagt åbent frem.

Jeg vil gerne påpege, at det er altså svært at nægte sikkerhedsgarantier for nye ansøgerlande – sikkerhedsgarantier, vi selv i Danmark har sat pris på i flere årtier. I de politiske organer, hvor vi som parlamentarikere deltager, f.eks. i NAA, møder vi parlamentarikere fra de nye og spæde demokratier. Ofte er deres holdninger, at udvidelsen ikke kan gå hurtigt nok.

Men præmisserne må være på plads først set såvel fra NATO's som fra ansøgerlandenes side. Vi taler om præmisser som, at et nyt medlemsland skal være demokratisk, at det skal være forpligtet til en markedsøkonomi, at ansøgerlande skal respektere nabolandenes suverænitet og territoriale integritet, at mindretalsproblematik og menneskerettigheder bør være regulerede og på plads, og – ikke mindst i denne sammenhæng – at der er civil og demokratisk kontrol med landets forsvar og væbnede styrker.

Det er en misopfattelse, hvis nogen tror, at det er NATO, der presser på for udvidelsen. Det er det ikke. Hvis det havde været tilfældet, tror jeg, vi ville have set en anden udvikling, en anden situation. Det er de nye østeuropæiske demokratiers eget sikkerhedspolitiske behov. Det er deres ønske.

Problematikken vedrørende Rusland er for så vidt den sværeste hurdle. F.eks. er balternes ønske om at blive medlemmer af NATO meget stort. Selvfølgelig er Ruslands rolle og situation her svær. Stabiliteten østover skabes ikke ved usikkerhed med hensyn til Rusland; meget afhænger af et godt og stabilt forhold til Rusland.

Der er ikke idé i at skabe nye skillelinjer. Det vil på det nærmeste være ret tåbeligt. Der er idé i at skabe partnere og samarbejdsrelationer i tætte, ærlige og åbne dialoger såvel med Rusland som med andre lande.

Jeg synes faktisk også, man fra vestlig side i mange sammenhænge tager behørigt hensyn til, at Rusland og andre SNG-lande har tilhørt en supermagt. Bl.a. er det fint, at vi i Danmark ligesom i andre NATO-lande har besøg af f.eks. russiske officerer og soldater, og at vi f.eks. har en baltisk deltagelse i IFOR.

Den demokratiske tradition i NATO-landene vil selvsagt smitte af, og det kan vel ikke være bedre, end når det er tilfældet. Forudsætningen

for en langsigtet stabilitet i Europa må ske på baggrund af politiske og økonomiske tilnærmelser landene imellem, ligesom det er væsentligt at indsnævre de meget store forskelle i livsvilkår for befolkningerne i Europa, og dér tænker jeg på hele Europa.

På den baggrund er det Socialdemokratiets holdning, at intet land uden for alliancen har vetoret over for processen eller beslutningen til den tid om NATO's udvidelse. En udvidelse af NATO, skal vi lige huske, er jo ikke vendt imod nogen. Det er for at øge stabiliteten og sikkerheden i Europa. Det har Danmark som et lille land sat pris på gennem vort medlemskab af NATO. Den sikkerhedsgaranti er altså svær at nægte andre.

Så jeg vil allerede nu meddele, at Socialdemokratiet ikke kan stemme for den foreslåede dagsorden.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil til fru Annette Just blot sige, at denne debat er jo naturligvis rejst med bl.a. det formål at styrke mulighederne for at udbygge og styrke demokratiet i Rusland. Det er et af formålene med den politik, som vi ønsker at Danmark skal føre. Den politik, som regeringen fører i øjeblikket, svækker mulighederne for at bevare demokratiet i Rusland. Det er sådan set sagens kerne.

Så vil jeg stille et spørgsmål til fru Ingrid Rasmussen, som taler om sikkerhedsgarantier til de baltiske lande. Dér vil jeg henvise til en kronik, som professor Bent Jensen skrev i Jyllands-Posten den 20. juni 1995, hvor han skrev:

»Det enkle og fundamentale spørgsmål lyder herefter sådan: Vil der virkelig være politisk vilje i Danmark til at gå i krig med Rusland og ofre danske soldaters liv, hvis det skulle brænde på i Baltikum? Alle kender svaret. Lad os derfor indstille legen, mens legen er god.«

Jeg vil godt spørge fru Ingrid Rasmussen, om hun er enig i den konklusion, om hun er enig i, at den danske regerings slyngenomsig med sikkerhedsgarantier til de baltiske lande er dækningsløse løfter, som kan føre de baltiske lande ud i en katastrofal fejlurdering af den politiske situation, føre til en overspilning af politikken i forhold til Rusland, føre ud i tragedien og føre ud i en situation, hvor der ikke fra dansk side og fra NATO's side og fra USA's side er reel vilje til at føre krig mod Rusland.

Det er realiteten, og det er derfor, jeg før betegnede den danske udenrigspolitik på dette